

GÖKÇE GÜNDÜÇ

Nankör

öykü

İçindekiler

Söz Vermiştin.....	9
Annelerinin Ellerini Tutup.....	15
Girdabın Dışı.....	23
Dünyanın En Kötü Annesi.....	31
Nankör	37
Duvarların Arkası.....	47
Hep Aynı Aşktır Yaşanan.....	53
Evde Yalnızdım	61
İçimde Muhafaza Ettiğim.....	73

Ruh ikliminin vahŖi coğrafyalarında
–gece inen kâbuslara rađmen–
büyümeğ ve büyütmek için çırpınan
annelerine Anadolu'nun

ve annem Nazan Gündüç'e

SÖZ VERMİŞTİN

Annesi kahvaltı sofrasını kaldırmış, bulaşıkları yıkayıp lavabonun kenarına devirmişti. Sabunlu bezle sildiği mutfak tezgâhını temiz bir havluyla kuruluyordu şimdi. Birazdan masanın üzerine çiçekli örtüsünü serecek, içi plastik meyvelerle dolu kâseyi hep aynı yerine, örtünün tam ortasına yerleştirdikten sonra mutfağı bir süre memnuniyetle seyredecekti. Yaşamının bütün izlerinden, dolap kapaklarında kalmış parmak lekelerinden, yere düşmüş saç tellerinden arındırılmış, tüm oyuncakların bir ayıp gibi gözlerden saklandığı, terliklerin her zaman eşğin sağına bırakıldığı bir ev. Yatağı daima aynı düzende, koltuğu daima halının aynı deseninde, ucu üçgen şeklinde katlanmış tuvalet kâğıdını banyonun hep aynı rafında bulduğunuz odaları gibi otellerin. Burası onun evi. Annesi evini koruyacak. Eşyayı dağıldığı an, tozu düştüğü gibi yakalayacak. Lakin mücadele hiç bitmez. Nasıl öfkelenmesin, hepsi kızlarının suçu. Salonun düzenini bozan, kirli elleriyle beyaz duvarlara dokunan kızları.

Fırındaki havuçlu kekin davetkâr kokusu eve yayılıyordu. Öğleden sonra kayınvalidesine gidecekler, onun için yaptı. Bütün bir gün dünden planlanmış, yoksa uykuya nasıl dalsın. Vakit küçük kızı hazır etme vakti şimdi. Dün gece ateşlendi ya başlarına iş çıktı. Babası onu doktora gösterecek. Fakat

hastalık bahane değil, banyosunu yapmalı yine de. Akşamdan hazırlanmış elbisesini giymeli, saçları taranıp iki yandan örülürken hiç ses etmeden beklemeli. Babaannesi yanaklarından öptüğünde ilkbahar dallarına benzetmeli torununu. İşte öyle mis gibi.

Mutfağından aceleyle çıktı, kocasının çay bardağını doldurup geri döndü. Büyük kızının yetiştirmesi gereken ödevler var. Odasındaki masaya oturttu onu. Önüne birkaç kâğıt ve bir zarf bırakırken, “İngilizce öğretmeni mektubu neden Türkçe yazmanı istedi ki?” diye sordu. Kızının söylenenleri yanlış anladığından şüphelenmişti. “Ben yokken evi süpürür,” dediğinde de mesela, sözümona hep yanlış anlardı bunu. “Öğretmenim öyle söyledi anne. Zaten mektubu okumayacak, onu benim için sen saklayacaksın.” Ne biçim ödevler, ne biçim icatlar. Şimdi bunlara ayıracak zamanı yok. Diğer kızının saçlarını kurutmak için banyoya yürüdü. Çok geçmeden çocuğun ağladığı duyuldu. Annesi fırçayla kafasına vurmuştu. Babası gürültüden hoşlanmaz. Sessiz olsunlar diye bağırarak mutlaka. Evin büyük kızı ürperecek ancak üzerinde durmayacak. Bu kez ona bağırılmadı çünkü, bu kez odasında güvende. Daha fazla oyalanmasın, eline kalemini alıp ödevine başlasın.

16.03.1996

Sevgili Özge,

On dokuz yıl sonra okuyacağın bu mektubu öğretmenimiz ödev verdiği için yazıyorum. Önce kendimi tanıtayım. İsmim Özge. Şu anda on bir yaşındayım. Atatürk Anadolu Lisesi hazırlık sınıfı öğrencisiyim. Bu yıl İngilizce öğrenmeye başladım. Biraz zor. O yüzden annem dışından

tırnağından artırıp özel ders aldırarak. Çünkü okulda başarılı olmak ve iyi bir üniversiteye girmek çok önemliymiş. Senin İngilizcen çok iyi, değil mi? Büyük ihtimalle eşin ve çocukların vardır. En iyi arkadaşım Melisa'yı, Ayşenur Öğretmeni ve Ece'den nefret ettiğimi hatırlıyor musun acaba? Peki, ya bu mektubu? Benimki de soru. Evet, ileride belki hatırlamayacaksın. Belki bu mektup da annemin çekmece-de sakladığı mektuplar gibi eskiyecek. Ama birazdan vereceğim sözleri lütfen tut. (Annem, mektuplarımı bulduğumu bilmiyor. Sen de ona söyleme veya istersen söyle. Sana kızmaz. Bülent'in kim olduğunu da sormuşsundur. Annemi çok seviyormuş.)

Artık asıl konuya geçiyorum. Bugün kendime birkaç söz verdim. Kendime verdiğim sözler şunlar: Çocuklarımı kesinlikle ama kesinlikle dövmeyeceğim. Canları çok acıyor. Eğer çok sinirlenirsem ve kendimi tutamazsam dövdükten sonra mutlaka özür dileyeceğim. Ama kendimi tutacağıma söz veriyorum. Ayrıca onlara bir söz verdiğimde, sözümde mutlaka duracağım. Aksi takdirde üzülürler. Bir de onları en iyi okullara göndereceğim. Çünkü okulda başarılı olmak ve iyi bir üniversiteye girmek çok önemlidir. O zaman iyi bir iş bulurlar. Kendi paraları olur. Kocaları onlara saygı duyar. Sonuncu sözüm de şu: Çocuklarıma baskı yapmayacağım. Annem derslerim konusunda bana baskı yapıyor fakat benim iyiliğim için. İyilik için olduğu zaman baskı sayılmaz.

Ayşenur Öğretmen çok iyi biri. Hiç bağırıyor. Hep gülümsüyor. Dün sözlüde dört kelimenin anlamını hatırlayamadım. Sinirlenecek diye çok korktum. Ama hiç bağırmadı. Daha çok çalışman gerekiyor, dedi ve gülümsedi. Ece bütün sorulara doğru cevap verdi. Ayşenur öğretmen afe-rin, dedi ona. Ece'den nefret ediyorum. Ayşenur öğretmen otuz yaşındaki hâlimize hitaben bir mektup yazmamızı

istedi. Kendinize söz verin, dedi. Anne baba olunca nele-ri asla yapmayacağınızı yazın, dedi. Daha önce kardeşime de mektup yazmıştım. Annem ders çalışmamızı söylediği zaman. Birbirimizle konuşmak yoktu. Ben de kardeşime mektup yazdım, gerçi uzun değildi. Ben canım sıkıldı yazdım. O da benim de canım sıkıldı yazdı ve mektubu geri verdi. Sonra ben birbirimize mektup yazalım mı, yazdım. Tamam, dedi. Ama sonra babam geldi. Kısa bir mektuplaşma oldu. Fakat bu mektup uzun. Birazdan zarfa koyacağım. Annem bir yere kaldıracak. Otuz yaşına geldiğimde geri verecek. Ayşenur Öğretmeni çok seviyorum. Eminim bunu unutmamışsındır.

Sen artık çok büyüdün. Ben de büyüdüm. Kardeşim kadar küçük değilim. Gerçi sen çok ama çok büyüksün. Diğer büyükler gibi küçümseme beni. Verdiğin sözleri unutma. Ne de olsa ben senim, sen de bensin. Bu yüzden çok büyüs-en bile beni küçümsemezsin. Değil mi? Annemle babam verdikleri bir sözü hatırlattığımda çok sinirleniyorlar. Sen sinirlenme, anlaştık mı?

*İmza: Özge Ö.
Hazırlık B*

Annesi küçük kızıyla kocasını yolcu etmişti çoktan. Havuçlu keki fırından alırken diğer kızına, “Hâlâ bitiremedin mi?” diye seslendi. Bitirmişti. Mektubu zarfa koyup mutfağa getirdi. “Okumayacağına söz ver,” dedi annesine uzatırken. Okumayacağına söz ver. “Sanki öyle bir zamanım var,” diye terslendi kadın. Kocasını birazdan zile basacak, hazır değilse öfkelenecek. “Hemen banyoya gir,” dedi kızına. Kızı hemen banyoya girdi. Sıcak suyu akıttı önce, derken soğuğu da biraz açtı. Saçlarını şampuanladı, vücudunu sabunladı. Sonra hep-

sini az evvel ılıttığı suyla duruladı. Tıpkı bir yetişkin gibi. Güzelce. Annesi onunla gurur duyacak. Bunu düşününce nasıl neşelenmesin, İngilizce dersinde öğrendikleri şarkıyı söylemeye başladı. *Yes it's gonna be a cold lonely summer, but I'll fill the emptiness, I'll send you all my love every day in a letter, sealed with a kiss.* Aklında bu kadarı kalmış. Tekrarladı durdu. Çok mu oyalanmıştı? Suyu kapattı hemen. Küvetin giderinde birikmiş saçlarını toplayıp klozete attı, sifonu çekti. Artık çıkması gerek. Havlusuna sarınıp banyonun kapısını açtı. Açar açmaz bir tokat yedi yüzüne. “Sen hangi cüretle benim mektuplarımı karıştırırsın?” Bunu hiç beklemiyordu ya yalpaladı. Nemli ayakları mermerin üzerinde hafifçe kaydı. Düşmemek için duvara tutununca boşta bıraktığı havlu yere indi. Artık havlu falan değil, bir silah bu. Kadın defalarca kırbaçlayacak kızını onunla. Öfkesi dinene dek kırbaç üzerine kırbaç, kırbaç üzerine kırbaç. Çocuk çömeldi, güneşe küsmüş bir çiçek gibi kapandı duvara. Böyle olmaz. Karnına çektiği çıplak dizlerine yaslıyor alnını, başını çıplak kollarıyla örtüyor. Kendi içine katlanmış, mini mini bir tespiböceği. Bir, iki, üç, dört, beş. Annesi vurmaktan yoruldu. Havluyu yere atıp mutfağına döndü. Kızı geceleri yatırıldığı odaya giriyor. Dolabı açıyor. Askıdaki elbiseyi kendi ütölemiş fakat kimse onunla gurur duymayacak. Sessizce giyiniyor, saçlarını tarayıp kurutuyor. Babası birazdan zile basar.